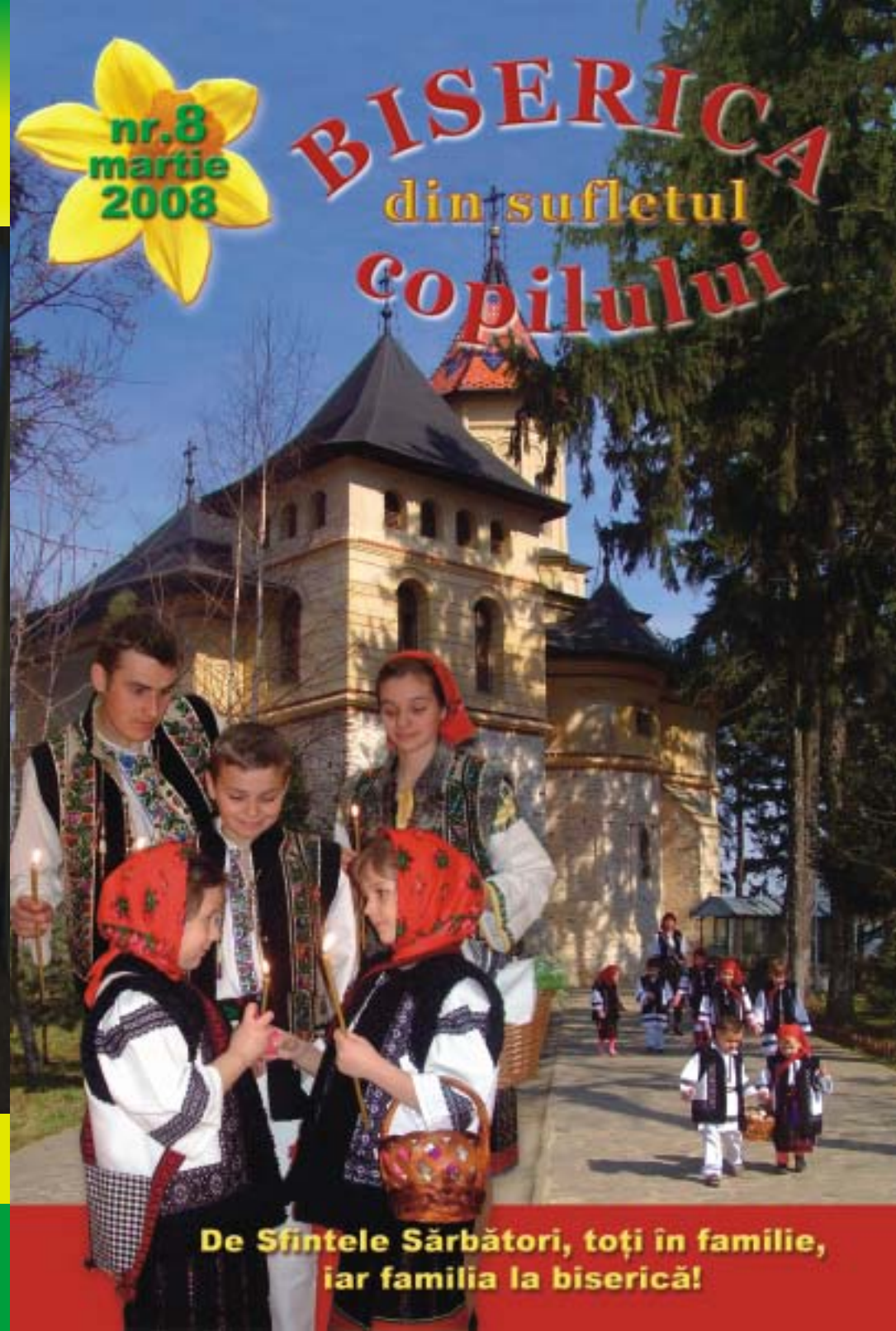

**Copiii nesupravegheați,
vor face ceea ce nu vă așteptați!**

Campanie realizată de revista "Biserica din sufletul copilului" pentru
protejarea copiilor împotriva efectelor negative ale calculatorului și televizorului.

Revista se distribuie **GRATUIT** tuturor elevilor
din clasele I - VIII din județul Suceava

**nr.8
martie
2008**

BISERICA
din sufletul
copilului

**De Sfintele Sărbători, toți în familie,
iar familia la biserică!**

CUPRINS

- 4 Sfântul Gheorghe - purtătorul de biruință
- 6 Prima spovedanie
- 7 Sfânta Scriptură despre...
- 8 Lumânarea
- 9 Spovedit și împărtășit sunt și eu
- 10 Sfânta Proscomidie
- 12 Îndemn
- 13 Dialoguri duhovnicești
- 14 Tradiții de Sfintele Paști
- 16 Amintiri despre mama
- 18 Rugăciunea, convorbirea cu Dumnezeu
- 20 Păcatul înjurăturii
- 23 Să nu înjuri niciodată
- 24 Soarele și zăpada
- 25 A murit pentru mine
- 26 Jocuri
- 28 Premiere concursuri
- 30 Piatra cea mai frumoasă

Revistă coordonată și finanțată de
MĂNĂSTIREA SFÂNTUL IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA
 Tipar: AccentPrint Suceava, info@accentprint.ro
 Concepție grafică: Esens Design, info@esens.ro
 Machetare - grafică: Mihai Vițega

Cumintenia

Cumintenia este însușirea, virtutea care ne face plăcuți și cinstiți înaintea oamenilor; cumintenia înseamnă bunăcuviință; cumintenia ne face să iubim munca, iar ca școlari, învățătura de carte; cumintenia ne învață să vorbim cuviincios, cu răbdare, cu calm și să spunem numai adevărul; cumintenia ne învață să ne îmbrăcăm cuviincios chiar și vara când este cald, să îndrăgim portul bucovinean; cumintenia ne învață cum să folosim timpul pentru a ne pregăti lecțiile, cât și pentru a ne recrea păstrând bunăcuviință; „Nu lăsa nici o zi bună să treacă fără folos...” (Înțelepciunea lui Sirah 14, 14).

Timpul postului este un timp de înfrânare, de oprire a limbii de la rostirea cuvintelor necuviincioase, „fără minte”, cum se spune în popor, dar și a faptelor nesocotite.

Cercetând sfânta biserică în fiecare zi de sărbătoare și duminică și ascultând cu toată luarea aminte slujba și cuvântul de învățătură al preotului, dar și prin participarea la toate orele și, mai ales, *la ora de religie*, dobândim cunoștințe și cumintenie. Călăuziți de virtutea cuminteniei să nu ne lăsăm ademeniți de comportările necuviincioase, imorale, păcătoase.

Părinții trupești și duhovnicești, cadrele didactice și noi toți cei mari avem datoria să fim **modele de cumintenie pentru cei mici**.

Consumul de droguri tulbură mintea, duce la pierderea cuminteniei, la pierderea puterii și voinței de a învăța cele ziditoare de suflet. Mai mult, consumarea drogurilor aduce îmbolnăvirea trupului și în cele din urmă, moartea trupului.

Să luăm aminte la cuvintele Sfintei Scripturi care ne învață: „*Tovărășiile rele strică obiceiurile bune*” (I Cor. 15, 33); „*Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos*” (I Cor. 6, 12); „*Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la timpul lor...*” (Ecclesiastul 3,11); „*Mai de preț este un nume bun decât untdelemnul cel binemirositor...*” (Ecclesiastul 7,1); „*Numele cel bun în veci rămâne*” (Înțelepciunea lui Sirah 41, 16).

† PIMEN,

Pimen

Arhiepiscop al Sucevei
 și Rădăuților

Sfântul Gheorghe

- purtătorul de biruință -

În cadrul Bisericii noastre păstrăm ca odoare neprețuite Viețile Sfinților, din care învățăm cum să-I urmăm în faptă Mântuitorului Iisus Hristos, din care luăm putere și ajutor în momentele grele de răscruce, de neliniște și îndoială.

O astfel de viață este cea a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, cel care întruchipează vitejia fără pereche și credința în Dumnezeu până la moarte. Acest „soare al mucenicilor” a răsărit în secolul IV în Capadocia (Turcia de azi) într-o familie creștină de bun neam, deprinzând din copilărie învățătura iubirii lui Hristos. După moartea timpurie a tatălui său, Gheorghe și mama sa s-au mutat în părțile Palestinei (Israel). Aici, după cum citim în acatistul său, tânărul Gheorghe s-a arătat „plugar al cinstirii de Dumnezeu”, dând un înțeles nou, minunat numelui său care, în limba greacă înseamnă „lucrător al pământului, plugar”.

A îmbrățișat cariera militară și fiind împodobit cu multe virtuți precum cinstea, seriozitatea, bună cuviința, dar mai ales curajul neînfricat în luptă, a urcat din treaptă în treaptă până la rangul de general, ajungând în garda împăratului Dioclețian. Acest crud împărat a rămas în istorie ca unul din cei mai înverșunați prigonitori ai creștinilor. Decretul lui de condamnare a creștinismului din anul 303 a trimis la ceruri mii de creștini nevinovați, care au primit astfel cununi de mucenici ai lui Hristos.

Credința neclintită, nădejdea vieții veșnice, dragostea nemărginită față de Mântuitorul Hristos l-au însuflețit pe Sfântul Gheorghe să iasă în fața împăratului Dioclețian și să mărturisească deschis: **sunt creștin**. Furios și uimit în același timp, împăratul a hotărât supunerea generalului Gheorghe la cele mai groaznice chinuri pentru a-l determina astfel să renunțe public la credința sa.

Spre marea mirare a tuturor, în chip miraculos, evlaviosul Gheorghe a trecut nevătămat prin toate aceste chinuri. Mulți dintre cei care au văzut răbdarea mucenicului, au devenit creștini. Chiar împărăteasa Alexandra și-a mărturisit credința în Hristos, încurajată de exemplul generalului Gheorghe. Împăratul a încercat să-l înduplece pe Gheorghe să-și lepede credința, cu promisiunea unor mari onoruri și bogății, dar totul a fost în zadar. Biruit de statornicia mucenicului, dar împietrit în răutate până la capăt, Dioclețian a poruncit să li se taie capetele împărătesei Alexandra și Sfântului Gheorghe. Plecându-și capul sub sabie, în ziua de 23 aprilie, Sfântul Gheorghe și-a încredințat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, pe care L-a iubit mai presus de orice și pentru care a ales să-și dea și viața.

Trupul Sfântului Gheorghe a fost așezat într-o biserică din orașul său, Lida (Lydda), care a devenit imediat loc de pelerinaj pentru mulțimea minunilor pe care Sfântul le revărsa tuturor celor care îl chemau în ajutor. După o vreme, Sfintele sale moaște au fost duse în Europa și împărțite la mai multe biserici și mănăstiri, la biserica din Lydda păstrându-se până astăzi mormântul Sfântului, candela sa din care se miruiesc credincioșii și lanțurile de fier cu care Sfântul a fost legat în închisoare.

Și la noi Sfântul Gheorghe Purtătorul de biruință este unul dintre cei mai iubiți sfinți. Marea mulțime a celor ce poartă numele sfântului dovedește atât prețuirea poporului față de el, cât și iubirea față de virtuțile cărora Sfântul le-a dat chip strălucit în viața sa: puritatea, bunătatea, curajul și iubirea jertfelnică față de Dumnezeu.

Liliana Jardă, Suceava

Știați că Sfântul Gheorghe...

... se afla pe steagurile de luptă ale Sfântului Voievod Ștefan cel Mare
... este ocrotitorul Armatei Române
... părțile din Sfintele moaște se află la Iași și la București
... este pe emblema municipiului Suceava
... este denumirea unui oraș din județul Covasna
... este numele unuia din cele trei brațe ale Dunării care se varsă în Marea Neagră
... este foarte cinstit în Anglia și în alte țări creștine

Prima spovedanie

Maria este o fată care a mers pentru prima dată la școală în toamna anului trecut. Este elevă în clasa întâi și până acum a învățat deja o parte din literele alfabetului. Părinții ei sunt plecați la muncă în străinătate și ea locuiește la țară, cu bunicii. În fiecare duminică parcurge împreună cu bunica ei cei trei kilometri până la biserică.

Duminica trecută bunica ei a întrebat-o:

- Maria, tu ai văzut când oamenii și copiii mai mari se așează în genunchi iar părintele iese cu o carte și le citește o rugăciune?

- Da, bunico, am văzut. Și după aceea, părintele merge acolo în colț și copiii mai mari vin pe rând și se așează în genunchi.

- Maria, oamenii aceia se spovedesc.

- Ce înseamnă că se spovedesc?

- Înseamnă că spun părintelui ce greșeli au făcut, dacă au supărat pe cineva, dacă nu au ținut postul...

- Și de ce, bunico, spun acestea părintelui?

- Pentru că vor să se împărtășească și pentru aceasta trebuie să ceară iertare lui Dumnezeu pentru toate greșelile făcute.

- Dar eu mă împărtășesc fără să mă spovedesc.

- Asta pentru că până acum ai fost considerată un copil mic.

Dar acum ești la școală, ai împlinit șapte ani și va trebui și tu să te spovedești.

- Dar îmi este rușine, bunico!...

- Nu trebuie să-ți fie rușine; ceea ce vorbești tu cu părintele, nu va afla nimeni. Uite, eu mă spovedesc de cincizeci de ani și niciodată părintele n-a spus cuiva ce am mărturisit eu.

- Și de ce trebuie să mă spovedesc?

- Pentru că așa ne-a învățat Iisus Hristos. El a spus sfinților apostoli și prin ei, preoților, că dacă vor ierta păcatele oamenilor în taina spovedaniei și Dumnezeu le va ierta, iar aceștia se pot împărtăși.

- Dar eu mă pot ruga singură pentru ca Dumnezeu să mă ierte, bunico!

- Mântuitorul Iisus Hristos nu ne-a învățat să ne rugăm singuri, ci împreună cu preotul și noi trebuie să-L ascultăm. Mai mult decât atât, tu trebuie să-l rogi pe părintele să se roage pentru părinții tăi, ca să se întoarcă sănătoși acasă, și să-l rogi să te învețe și pe tine să te rogi pentru ei.

- Deci spovedania e ca și cum aș vorbi cu tine?

- Da, părintele te va întreba unele lucruri și tu ai să-i răspunzi, iar după asta poți și tu să-l întrebi pe părintele.

- Atunci nu poate fi greu. Bunico, pot să mă spovedesc astăzi?

- Păi ... de asta am plecat mai devreme de acasă. Se apropie Paștele și trebuie să ne spovedim și să ne împărtășim.

Părintele Gabriel Herea, Pătrăuți

Sfânta Scriptură despre...

Sfânta Taină a SPOVEDANIEI

Să aflăm ce spuneau despre Taina Spovedaniei doi Sfinți Evangheliști. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și să aflați trimerile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie din Noul Testament versetele corecte și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 25 mai 2008, vor primi câte o surpriză!

Sf. Evanghelie după Marcu

$$24 - 3 \times (6 : 2 + 3) - 4 =$$
$$3 \times 3 - 3 + 4(21 : 7) - 6 : 6 =$$

Sf. Evanghelie după Matei

$$5 \times 9 - 3 \times (7 + 2 : 1) =$$
$$31 + 3 \times 9 - (7 + 3) \times 4 =$$

LUMÂNAREA

Toată lumea știe cum arată o lumânare.

E subțire, firavă, înălțuță, cu trupul din ceară. Rostul lumânării este să ardă și să lumineze. De aceea, cel mai important lucru pentru o lumânare este ca ea să fie aprinsă.

Sufletul omenesc este asemănător cu o lumânare. Flacăra lui este rugăciunea. Sufletul care se roagă este ca o lumânare aprinsă.

Un suflet care nu se roagă e ca o lumânare stinsă. Este un suflet fără viață. Ca să trăiască trebuie să ardă, precum lumânarea; sufletul nu poate să fie viu decât rugându-se. El nu se roagă pentru că așa trebuie, nu socotește rugăciunea ca pe o corvoadă, ca pe o datorie apăsătoare.

Lumânarea luminează în tăcere, fără să facă zgomot, fără să atragă atenția. Cu cât luminează mai mult, cu atât se micșorează pe sine. Nu se înalță, ci se face tot mai mică. La fel, cel ce se roagă o face în taină și cu smerenie. Și cu cât se apropie de Dumnezeu prin rugăciune, cu atât se vede pe sine tot mai mic și mai neînsemnat.

O lumânare aprinsă răspândește căldură și lumină și în jurul ei. Ea nu arde numai pentru sine, ci întotdeauna și pentru ceilalți. Din flacăra ei se pot aprinde și alte lumânări, fără ca lumina să i se împuțineze. Ba chiar în acel loc se face mai multă lumină.

La fel, cel ce se roagă, se roagă și pentru cei apropiați, nu doar pentru sine. Iar marii rugători se roagă pentru toți oamenii, pentru mântuirea întregii lumi. Lumina sufletului celui care se roagă îndeamnă tainic și alte suflete la rugăciune, și când mai multe suflete se aprind laolaltă, în acel loc lumina nu se risipește, ci se răspândește.

Cea mai frumoasă moarte este moartea unei lumânări care se aduce pe sine jertfă. Lumânarea moare după ce a topit în sine tot ce a fost pământesc și trupesc și a devenit în întregime lumină. Ce minunat ar fi să învățăm să murim ca o lumânare! În acest caz sufletul nostru merge în Rai, la Dumnezeu lumina.

Lumânarea ne însoțește pretutindeni, fiind aproape de fiecare dintre noi în cele mai importante clipe din viață: la botez, de ziua noastră, când ne împărtășim, când dăm pomelnice la altar, la Paști, la nuntă, la înmormântare... Parcă ar vrea să ne spună: Nu uitați de rugăciune și rămâneți în Lumină!

Spovedit și împărtășit... sunt și eu

Prin Sfânta Taină a Spovedaniei primim iertarea păcatelor. Ea ne liniștește, ne sfințește gândurile și ne face sufletul cuviincios.

Popovici Gabriela, clasa a III-a

Lacrima care curge pe fața sufletului meu în Sfânta Taină a Spovedaniei, aduce după sine „bucuria bucuriilor”- Sfânta Împărtășanie. Duhovnicul este prieten cu Hristos, iar atunci când se întâlnesc vorbesc și despre sufletul meu.

Burlică Teodora, clasa a II-a

Părintele duhovnic este cel care are cheile de la cămările sufletului meu. Sfânta Taină a Spovedaniei este cea care ne aduce în suflet : iertare, liniște, împăcare și iubire.

Cost Alexandra, clasa a IV-a

Duhovnicul este blândul ascultător al poveștilor sufletelor noastre. Sfânta Taină a Spovedaniei este un medicament antiseptic al rănilor noastre. Sfânta Euharisite este „lumina sfântă” ce luminează „cămara întunecată de păcate”.

Dănilă Maria, clasa a VII-a

Sfânta Taină a Spovedaniei reprezintă vindecare și înnoirea vieții. Sfânta Taină a Împărtășaniei este purtătoare de viață veșnică.

Cozobiac Ionela, clasa a VI-a

Duhovnicul este martor al pocăinței mele. Sfânta Taină a Împărtășaniei încălzește sufletele „amortite de păcate”.

Bahnovei Delia, clasa a VII-a

Prin Sfânta Taină a Împărtășaniei sufletul nostru este mai aproape de Hristos, unit cu Hristos, iar noi ne dorim să simțim acest lucru nu doar o singură dată pe an, ci în toate posturile, la zile importante din viața noastră și de câte ori simțim nevoia.

Fraseniuc Maria, clasa a V-a

Postul, rugăciunea și Sfânta Spovedanie sunt în strânsă legătură, ele ne dau nădejdea comuniunii cu Dumnezeu prin Sfânta Taină a Împărtășaniei.

Marianciuc Iuliana, clasa a V-a

Elevele Școlii cu clasele I-VIII **Petru Mușat, Siret**,
Îndrumător prof. Alina Burlică

Dumnezeiasca Liturghie Sfânta Proskomidie

Ce este și unde se săvârșește Proskomidia?

Din mulțimea de sensuri pe care o are Dumnezeiasca Liturghie unul din ele este comemorarea nașterii, activității, patimii, morții și învierii Domnului nostru Iisus Hristos într-un mod tainic, într-o încăpere mică din Sfântul Altar, numită *proskomidiar*. Aici se săvârșește *proskomidia*, care este rânduiala pregătirii celor cinci prescuri și a vinului. În timpul Sfintei Liturghii aceste elemente sunt prefăcute în Trupul și Sângele Domnului de Duhul Sfânt, prin rugăciunea preotului.

Care este jertfa adusă de credincioși?

În această încăpere ajung darurile credincioșilor de pâine (cinci prescuri) și de vin, precum și pomelnicele însoțite de lumânarea aprinsă. Aceste daruri au valoare de jertfă. În cele mai

multe cazuri, darul este semnul recunoștinței, gestul prin care se mulțumește cuiva pentru o binefacere primită. Pomelnicele cuprind numele persoanelor botezate, care sunt spovedite, trăiesc după regulile moralei creștine, nu sunt în dușmănie cu alții, nu sunt certați, respectă poruncile dumnezeiești și bisericești. Se pomenesc bolnavii, călătorii, persoanele care au anumite probleme, care au examene...

Care sunt obiectele liturgice folosite?

Pe măsuta din această încăpere se află *Sfântul Disc*, *Sfântul Potir* și alte obiecte liturgice precum *copia*, *lingurița*, *steluța* și *acoperămintele*. Darul de pâine este adus la altar sub forma a cinci pâinițe rotunde, pe fiecare din ele fiind inscripționat IS HS NI KA ceea ce înseamnă Iisus Hristos biruie. Aceste pâinițe se numesc *prescuri* din grecescul *prosfora* care înseamnă un dar adus în mod solemn.

Având toate acestea în față preotul începe proskomidia ca parte tainică a Sfintei Liturghii, în timp ce în biserică are loc slujba Utreniei sau Ceasurilor.

Care sunt părțile scoase de preot?

Preotul va scoate cu copia o parte din cea dintâi prescură și o

așează pe Sfântul Disc. Se numește *Agneț* (adică Miel) pentru că ea închipuie pe Mântuitorul și prin sfințire, se va preface în Sfântul Trup al Domnului, cel jertfit pe Cruce. *Miridele* sunt părțile din prescură, scoase de către preot din celelalte prescuri folosite la Proskomidia și așezate pe disc, alături de Sfântul Agneț.

Cum sunt așezate pe Sfântul Disc?

Sfântul Agneț se așează în mijlocul discului. În dreapta lui se așează prima miridă mai mare în cinstea Maicii Domnului, iar în stânga nouă miride pentru nouă cete de sfinți (dreptii Vechiului Testament, Sfinții Apostoli, sfinții ierarhi, sfinții mucenici, sfinții cuvioși, sfinții doctori fără de arginți, Sfinții Ioachim și Ana, precum și sfinții sărbătoriți în aceea zi, precum și sfântul a cărui liturghie se săvârșește: Sfântul Ioan Gură de Aur sau Sfântul Vasile cel Mare).

În partea de jos se așează mirida pentru arhiereul locului, pentru cârmuirea țării și pentru ctitori, iar mai jos miridele pentru credincioșii vii și morți, despărțite în două grămăjoare. *De aceea este important să aducem pomelnicele la Sfântul Altar înainte de începerea Sfintei Liturghii, pentru a fi pomenite la Proskomidia.*

Toate aceste gesturi liturgice sunt însoțite de rugăciuni speciale. Proskomidia se încheie cu acoperirea cinstitelor daruri

prin tămâiere. Ele vor rămâne așa până la cântarea *Heruvicului*, când preotul slujitor iese din altar cu cinstitele daruri (în timp ce credincioșii îngenunchiază), intrând prin ușile împărătești ale altarului și așezându-le pe Sfânta Masă.

Aceasta este partea ascunsă a Liturghiei care nu este văzută sau auzită. Proskomidia se săvârșește întotdeauna de un singur preot care contemplă în acele momente imaginea Împărăției Cerurilor, avându-L în centru pe Iisus Hristos, Maica Domnului, îngerii, sfinții și credincioșii vii care se roagă și cei adormiți care așteaptă să fie pomeniți în această Împărăție.

un preot slujitor

ÎNDEMN

Numai Iisus **Hristos** ne-a dat puterea să ieșim deplin din egoismul păcatului. Dacă aș fi o floare aș simți în fiecare dimineață puritatea unui *strop de rouă* și aș iubi zorile și razele blânde ale soarelui, ca și cum ar fi ultimele care m-ar mângâia.

Dar cum sunt doar un suflet, nu pot să fac altceva decât să le privesc, și să găsesc în fiecare dintre ele ceva aparte, ceva ce poate doar în Rai pot vedea, căci Dumnezeu a picurat în fiecare dintre ele un strop din frumusețea acestuia. Oriunde le-am așeza, ele se întorc cu fața către lumină, desfăcându-și petalele, deschizând larg potirul, arătând cerului toata curățenia lor.

Așa cum floarea iubește lumina, și mereu caută pe dânsa, și omul ar trebui să tânjească neconținut după Dumnezeu, după dragostea Lui. Și precum floarea se deschide soarelui, sufletul nostru s-ar cuveni să se deschidă prin rugăciune lui Dumnezeu, mărturisindu-I curat toate gândurile și simțirile inimii.

Noaptea cele mai multe flori se închid. La fel ar trebui să facem și noi, să închidem ușa sufletului pentru toate lucrurile întunericului, să nu primim înăuntrul nostru nici un gând rău, de judecată ori de invidie, nici un gând necuviincios sau trufaș.

Dar și oamenii, asemenea florilor, îmbătrânesc și se sting. Astăzi sunt în slavă, plini de frumusețe, iar mâine pier pentru totdeauna, adesea întrebându-ne „unde a apus toată strălucirea lor, atât de triumfătoare ieri, atât de învinse azi și atât de regretate mâine!” Trecătoare și amăgitoare e frumusețea florilor, trecătoare și amăgitoare sunt și frământările omului pe pământ. Moartea le pune capăt fără să clipească și nu cruță nici floare, nici om.

Multe avem de învățat de la aceste flori! Ca și o floare, omul simte dragostea Grădinarului, Dumnezeu, și atunci rodește multe fapte bune, fiind întru Domnul, mulțumit și vesel deopotrivă. Când sufletul nu-L mai vede pe Dumnezeu, când se simte singur și părăsit, atunci se chinuie mult, ca o floare bolnavă și atinsă de moarte.

Dar sunt un simplu suflet, ce așteaptă ivirea soarelui a cărui lumină va străluci mereu!

Laura Ceocan, cl. a VIII-a
Școala cu clasele I-VIII, Nr. 4, Suceava

Căutați și transcrieți din Sfânta Scriptură
textul din Psalmul 102, versetul 15.

Dialoguri duhovnicești

Zis-a un bătrân:

- Nu este poruncă mai mare decât aceasta: să nu judeci pe fratele tău și pentru aceasta nu vei fi judecat; iar de-l vezi pe fratele tău greșind și nu-i vei zice să-și recunoască greșelile, din mâinile tale se va cere sufletul lui. Iar de va auzi și nu se va întoarce de la păcatele sale, el va da seamă pentru greșelile sale. Deci bine este a înfrunta cu dragoste, iar nu a cleveti și a-l ocări ca pe un vrăjmaș.

Zis-a avva Zinon:

- Cel ce voiește ca Dumnezeu să-i asculte rugăciunea când se roagă, să-și întindă mâinile sale către El și mai înainte de toate să se roage pentru vrăjmașii săi din suflet; și prin acest lucru, pentru orice s-ar ruga, Dumnezeu îl va asculta.

Un bătrân a fost întrebat:

- Oare este bine să înveți dumnezeiasca Scriptură?

Iar el a răspuns:

- Oile primesc pășunea cea bună de la păstor și se îndulcesc să mănânce, iar de mănâncă și lucruri din pustie care nu sunt folositoare și le este rău, rumegă acea pășune și li se îndulcesc gurile. Așa și pentru om, bună este deprinderea Sfintelor Scripturi spre pizmuirea vrăjmașului.

din "**PATERICUL**"
Cuvinte folositoare
ale Sfinților Bătrâni

Tradiții de Sfintele Paști

Sfintele Paști reprezintă cea mai mare sărbătoare pentru creștinii ortodocși. Învierea Mântuitorului Iisus Hristos este cea mai mare minune săvârșită vreodată pe pământ.

Și familia mea se pregătește pentru întâmpinarea acestei mari sărbători. Bunica pregătește **pasca**, care este cea mai însemnată coptură la masa de Paște. Pasca se face în Joia Mare, dar de multe ori se pregătește sâmbăta pentru a-și păstra prospețimea până în ziua Paștilor. Pasca se face numai din făină curată, de grâu ales, cernută prin sita deasă. Cine frământă pasca nu trebuie să se certe, să gândească sau să vorbească urât, ci să aibă

sufletul luminat, să facă semnul Sfintei Cruci și să rostească în gând rugăciunile știute. Pasca se face nu numai cu mâna ci și cu sufletul și credința noastră.

Indiferent că este rotundă, precum scutecele Domnului Iisus Hristos, sau dreptunghiulară precum mormântul Lui, grosimea ei este de un lat de palmă și are o coroană măiestrit împletită. Umplutura este din brânză dulce, iar în mijloc tronează o împletitură aleasă în formă de cruce, simbol al răstignirii Mântuitorului. La biserică vom merge cu *pasca din aluat dospit care poartă semnul Sfintei Cruci*.

Alături vom pune ouă roșii. Deși astăzi ouăle sunt diferit colorate, ouăle tradiționale sunt roșii. Nimic nu simbolizează mai bine jertfa Mântuitorului, sângele vărsat și bucuria Învierii decât oul roșu.

În Bucovina se spune că oul reprezintă Creatorul, Care „produce tot și conține în sine totul” și Care a făcut pământul rotund și, asemenea oului, l-a învelit cu cerul.

Seara, pe la ora 11, trebuie să fim cu toții îmbrăcați. Tata ia coșul pentru sfințit acoperit cu ștergarul cel mai

biserică. De pe ulițele din deal și din vale curg râuri de creștini. Se adună cu toții în ograda bisericii care devine parcă neîncăpătoare pentru atâția oameni.

Cu lumânări în mână, așteptăm clipa înălțătoare a luării luminii, când pentru prima dată preotul, în acel miez de noapte, rostește **Hristos a înviat**, iar vocile credincioșilor răsună **Adevărat a înviat...** Acest salut pascal va ține loc de *bună ziua* timp de patru zile, până la Înălțarea Domnului. Participăm cu toții la Sfânta Liturghie din noaptea Sfintei Învieri, și dacă ne-am pregătit cum se cuvine, ne vom împărtăși toți din casă. La sfârșitul Sfintei Liturghii are loc sfințirea coșurilor cu bucate, din care vom mânca când ajungem

Dimineața, toți membrii familiei se vor spăla cu apă neîncepută în care vor așeza un ou roșu și un ban de argint, pentru a fi tot anul rumeni la față ca oul roșu și curați ca argintul.

Un obicei foarte vechi spune că cei care pleacă dimineața după sfințirea coșurilor trebuie să ducă lumina sfântă la casele lor și rămâne aprinsă pe tot parcursul dejunului pascal. Tradiția ne mai spune că lumânarea folosită în Noaptea Învierii și adusă acasă se păstrează pe tot parcursul anului și este aprinsă la rugăciune în momentele de cumpănă din viața creștinului.

Ciprian Gaman
clasa a VI-a, Ipotești

Amintiri despre MAMA

Aveam pe atunci câțiva anișori. Priveam lumea cu ochii mirați și-mi părea că zi de zi se făcea tot mai mare, crescând o dată cu mine.

Mi-amintesc ca prin vis cum mama, o femeie harnică și inimoasă, mă lua cu ea mereu la biserică, la slujbe.

O dată am mers departe, departe, pe niște drumuri înguste de munte, la o mănăstire ascunsă printre brazi înalți și bătrâni. Țin minte cum mă dureau piciorușele de atâta mers și întrebam mereu:

- Mai este mult, mamă, când ajungem?

Mama însă râdea de mine și-mi zicea:

- Iar te vaiți ca o babă! Pentru asta nu-ți mai socotește îngerul pașii!

Așa mă învăța buna mea mamă, că îngerii ne numără pașii de fiecare dată când mergem la vreo mănăstire și ne dau în schimb daruri de la Dumnezeu.

- Mămico, dacă-i așa, îi spuneam alintându-mă, înseamnă că eu am mai mulți pași decât tine!

- Și de ce ai tu mai mulți pași decât mine?

- Pentru că doi pași de-ai tăi sunt cât patru de-ai mei, răspundeam eu cu bucurie în glas.

Mama râdea iarăși, îmi trăgea băsmăluța mai pe frunte și începea să mă învețe ce trebuie să fac și ce nu trebuie să fac. Și erau atâtea lucruri pe care trebuia să le țin minte: să

nu alerg, să nu fac gălăgie, să nu vorbesc neîntrebată, să nu mă plimb prin biserică, să vorbesc frumos, să spun *blagosloviți și iertați*, să fiu atentă la slujbă, să am răbdare, să mă închin fără grabă, să mă rog pentru tatăl, pentru bunica, pentru bunicul, pentru frații mei. Până am ajuns la ușa bisericii mama nu a terminat toate câte trebuia să le fac!

Și cu asta nu am scăpat. La întoarcere îmi repovestea predica pe care o ținuse părintele și-mi spunea ce să-mi intre bine în cap învățăturile lui: să-mi păzesc cele cinci simțuri, adică ***gura*** de la vorbele cele rele, vorbe necugetate, ***auzul*** de cuvinte deșarte, cântece necuviincioase, ***mirosul*** de la parfumuri, cosmetice, ***pipăitul*** de la atingeri păcătoase, ***văzul*** de la imaginile urâcioase și păcătoase, programele de la televizor. Și mai vorbea părintele de cel de-al șaselea simț: ***bunul simț*** sau cumințenia.

Și mă mai învăța mama că nimeni nu s-a îmbogățit lucrând duminica, Ziua Domnului, că averea obținută pe nedrept nu aduce câștig și bucurii, că rugăciunile de seară și de dimineață nu opresc lucrul, ci dimpotrivă îl sporesc și-l umple de binecuvântări.

Mama a murit de mult. Dar în sufletul meu a rămas chipul său ca o icoană a blândeții, iar învățăturile ei ca o carte sfântă, o luminiță de candelă care nu se stinge niciodată din fața ochilor mei.

Adaptare după Maica Parascheva

✿ Născându-și copilul, mama dă mai întâi lumii un om, iar pe urmă tot din el trebuie să dea cerului un înger.

Sfântul Ioan Gură de Aur

✿ Lasă-i fiului tău nu bogăția, ci o bună amintire despre tine; nu aurul, ci un nume cinstit; nu argintul, ci știința; nu o casă luxoașă, ci iscusința de a răbda; nu prieteni de anturaj, ci prieteni ziditori de suflet.

Filaret Mitropolitul Moscovei

✿ Profesorii buni fac școlari buni; mamele bune, însă, fac oamenii buni.

Aime Martin

Rugăciunea

convorbirea cu Dumnezeu

Știm deja că de la cea mai fragedă vârstă copiii au nevoie de educație și că principala sarcină a acesteia este dezrădăcinarea a tot ce este rău și sădirea a tot ce este bun. După spusele fiului lui Sirah, *începutul înțelepciunii este frica de Domnul (1,16)*; ca atare, prima virtute pe care sunt datorii părinții să o sădească în inimile copiilor este frica de Dumnezeu, cucernicia, evlavie.

Povețele și impresiile cu caracter religios pe care copilul le primește de la mama sa începând cu cea mai fragedă vârstă rămân de obicei pentru întreaga viață.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că îndată ce copiii începeau să dea dovadă că gândesc și înțeleg ce li se spune, părinții se grăbeau să-i învețe mărturisirea de credință, rugăciuni, cântări și unele ritualuri bisericești. Tot el dă următoarea povață mamelor: „*Voi, mamelor, învățați-i pe pruncii voștri să-și facă semnul Sfintei Cruci mai înainte de a fi ei în stare să-l facă singuri: însemnați-i voi. Când vor crește mai mari, urmăriți ca ei să se însemneze singuri, încet, fără grabă și cu toată atenția*”.

În primul rând, părinții, mai ales mamele, trebuie să facă cunoscute copiilor adevărurile de temelie ale *credinței noastre*. Fie

prin povestiri despre viața primilor oameni, fie despre viața sfinților, ale Maicii Domnului. În al doilea rând copiii trebuie deprinși cu faptele cucerniciei și cu rugăciunile. Copiii pot deprinde de mici câteva rugăciuni și ritualuri evlavioase. Voi da ca exemplu semnul Sfintei Cruci, mersul la biserică, la slujbele obișnuite, însușirea câtorva rugăciuni: *Îngerașul, Tatăl nostru, Împărate Ceresc, Cuvine-se cu adevărat...*

Chiar din pruncie. În obișnuința copiilor vor intra rugăciunile de dimineată și de seară, înainte și după masă, e

înainte și după terminarea lecțiilor, înainte de începerea oricărui lucru.

Copiii sunt datorii nu doar să știe aceste rugăciuni pe dinafară, ci să le spună zilnic. Firește, el nu poate să înțeleagă ce cuprind rugăciunile, dar are simțământul prezenței lui Dumnezeu. El știe că există Cineva care ne iubește și pe care suntem datorii să-L iubim. Dumnezeu Însuși a arătat prin Psalmi cât de mult Îi place rugăciunea copiilor: *Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă*.

Dar pentru ca mama să fie în stare a-și împlini bine

îndatorirea privitoare la educația moral-religioasă a copiilor săi, trebuie să fie ea însăși o bună creștină, o persoană evlavioasă.

Întipăriți-vă cât mai adânc aceste cuvinte în inimile voastre: începeți cât mai curând să-i învățați rugăciunile și adevărurile de temelie ale *credinței noastre*. Deprindeți-i prin cuvânt și prin exemplul personal cu rugăciunea fierbinte și mersul cu râvnă la slujbe

Înțeleptul Solomon spunea așa de frumos: *Dis de dimineată seamănă sămânța și până seara nu odihni mâna ta...* (Eccleziast 11,6).

**Sfântul Vladimir,
Mitropolitul Kievului**

Rugăciunea școlarului

De-ar vrea, din bolta Lui cerească,
Să mă asculte Dumnezeu,
I-aș cere mulți ani să trăiască
Mămica și cu tatăl meu.

Doar ei, o vreme îndelungată,
M-au îngrijit încă de mic.
Și eu, pe dânsii, niciodată,
Nu vreau să-i supăr cu nimic.

De-aceea și la-nvățătură
Îmi dau silința-n orice zi,
Ca pentru grijile ce-ndură,
Să-i pot cu-atâta a-i răsplăti.

Păcatul înjurăturii

În urma unui incident, arbitrul oprește jocul.

Grafică: Gheorghe Strugaru, Suceava

Să nu înjurăm NICIODATĂ

„Să nu iei numele Domnului Dumnezeu în deșert” spune porunca a 3-a din Decalog (Ieșire 20,7). Aceasta înseamnă să nu rostești în batjocură numele lui Dumnezeu, să nu faci glume pe seama celor sfinte și, cu atât mai mult, să nu înjuri cu nici un chip.

Înjurătura este o ofensă adusă lui Dumnezeu și creației Sale, este o exprimare murdară lipsită de orice bunăcuviință și respect. Ea este un păcat grav care întinează gura și inima celui care o rostește și produce mâhnire, alteori mânie în sufletul celui care o aude. „Iată puțin foc și cât codru aprinde!” spune Sfântul Apostol Iacov în cap. 3, 5. Înjurătura îndepărtează harul lui Dumnezeu, pe îngerul păzitor și dă loc diavolului să-l batjocorească pe cel care o rostește. Cum putem spune că-L iubim și credem în Dumnezeu dacă, în unele împrejurări din viață îl pomenim pe cel rău (pe diavol).

Vorbirea ne-a fost dată pentru a-L slăvi pe Dătătorul de viață Dumnezeu și ca un mijloc de dialog spre ajutorare, încurajare și comunicare cu semenii noștri. De aceea înjurătura denotă o lipsă de cunoaștere a adevărului, o lipsă de iubire și răbdare, o lipsă de educație, o incapacitate de autocontrol și un caracter urât, cu care nimeni nu se poate lăuda. Înjurătura în popor se mai numește *sudalmă*. Să nu suduim iar în momentele de mânie să avem tăria de caracter să ne stăpânim și să gândim la Dumnezeu zicând: „Doamne, dă-mi răbdare!”

Sfânta Scriptură spune că „dacă nu greșește ceva în cuvânt, acela este un bărbat desăvârșit, în stare să înfrâneze și tot trupul” (Iacov 3,2).

Vorbirea cu păcat, în categoria căreia intră și înjurătura, va fi osândită de Dumnezeu, Care a spus că „pentru orice cuvânt în deșert pe care îl vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecății” (Matei 12,36). Prin urmare, înjurătura este un obicei pe cât de urât, pe atât de dăunător care are consecințe rele atât în lumea aceasta cât și în veșnicie dacă nu este înlăturat.

De acest păcat se poate scăpa cu ajutorul lui Dumnezeu prin spovedanie sinceră cu hotărârea de a nu mai greși și înlocuirea lui cu un obicei bun.

Care credeți că ar fi acest obicei bun care l-ar ajuta pe cineva să scape de păcatul înjurăturii?

Părintele Vartolomeu,
Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou - Suceava

**Așteptăm să ne scrieți părerile voastre despre felul cum
îndreptați pe cel care înjură!**

Soarele și Zăpada

Un petic de zăpadă, rămas pe o stâncă din vârful unui munte foarte înalt, într-o zi începu să se gândească în fel și chip, să se judece pe sine și să-și zică:

„Oare nu pe bună dreptate voi fi socotită că sunt mândră și trufașă, că m-am cocoțat, eu, o biată grămăjoară de zăpadă, într-un loc atât de înalt, și că rabd ca o întindere atât de mare de omăt cât pot zări cu ochii de-aici de sus, să rămână mai jos ca mine? Hotărât lucru că, fiind atât de puțină, nu merit să stau pe o asemenea înălțime; căci știu prea bine (lucru dovedit de însași puținătatea mea) ce le-a făcut ieri soarele surioarelor mele, celorlalte zăpezi, care în câteva ceasuri au fost topite de razele lui; și asta s-a întâmplat pentru că s-au așezat pe un loc mai înalt decât li se cuvenea. Vreau, așadar să fug din fața soarelui și să cobor mai la vale, și să-mi găsesc un loc potrivit puținătății mele”.

Și dându-se jos de pe stâncă, începu să coboare la vale, rostogolindu-se, din înălțimile din care se afla, peste straturile de zăpadă de dedesubtul ei, și cu cât cobora, cu atât sporea în mărime; astfel încât, oprindu-se pe o măgură, văzu că ajunsese aproape tot atât de mare cât măgura aceea; și astfel fusese cea din urmă zăpadă pe care o topi în acea primăvară căldura soarelui.

**Smerește-te în fața oamenilor și Dumnezeu
te va înălța întru slava Sa.**

Sfântul Isaac Sirul

A murit pentru mine

Un vizitator care se plimba într-o zi într-un cimitir, observă pe cineva care era ocupat cu sădirea unor flori pe un mormânt. Săditorul de flori fu întrebat:

- Este fiul dumneavoastră îngropat aici?
- Nu, răspunse omul.
- Este poate fratele dumneavoastră sau vreo rudă ...
- Nu, nu.

După ce lăsase jos o scândurică pe care o ținuse în mână, omul răspunse:

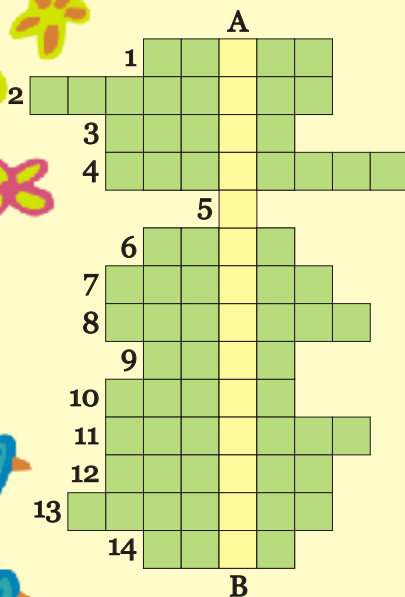
- Ei bine, îți voi istorisi povestea acestui mormânt. Când izbucni războiul am fost și eu chemat la mobilizare. Eram sărac, aveam o soție bolnavă și 7 copii. Mă pregăteam atunci de plecare, părăsind familia pentru a merge la război contra inamicului. În ziua de dinaintea plecării veni la mine un tânăr, pe care-l cunoșteam și îmi zise: *Dumneata ai o familie numeroasă, eu sunt singur. Voi pleca eu în locul dumitale. Și pleacă în adevăr în locul meu. Într-o luptă crâncenă fu rănit și dus la spital. După lungi suferințe a murit și a fost îngropat aici. De atunci doream arzător să văd mormântul său. Abia astăzi am reușit să descopăr locul unde este îngropat.*

În timp ce omul istorisea aceste lucruri, ochii i se umplură cu lacrimi. Luă scândurica pe care o lăsase jos și o înfipse în pământ. Sub numele soldatului erau scrise și următoarele cuvinte: *"A murit pentru mine."*

Este Cineva care și-a dat viața Sa pentru lumea întreagă, pentru noi, nu pe un câmp de bătălie, ci pe o Cruce pe Care a fost răstignit ca un răufăcător. Nu pentru a ne scăpa de la înrolare ci pentru a ne scăpa de blestemul păcatului, osândă veșnică.

Iisus Hristos a murit pentru noi. Deci, să fim o familie, să ne iubim ca într-o familie, să trăim în pace, în unitate, în dragoste.

Vestitoare a Învierii

1. Evreu care L-a ajutat pe Mântuitorul să-și ducă crucea.
2. Semnul vinderii Mântuitorului.
3. Apostol care s-a lepădat de 3 ori de Învățătorul său.
4. Ziua Învierii
5. Vocala care leagă Învierea de Hristos!
6. Apostol care s-a îndoit de Înviere.
7. Răufăcător care a fost eliberat de Pilat.
8. Locul unde a fost răstignit Iisus.
9. Apostolul care L-a vândut pe Mântuitorul.
10. Guvernator roman în Israel în timpul lui Iisus.
11. Pânza cu care a fost acoperit trupul lui Iisus.
12. Ziua răstignirii, devenită zi de post.
13. A fost vândut pe 30 de ...
14. Ucenic care a rămas cu Maica Domnului lângă Crucea Răstignirii.

Ghicitori

Care Apostol fu chemat de Mântuitorul îndemnat
Rănilă să I le-atingă,
de Înviere să se convingă?

Cine s-a născut
Și n-a murit?

(Ilie și Enoh)

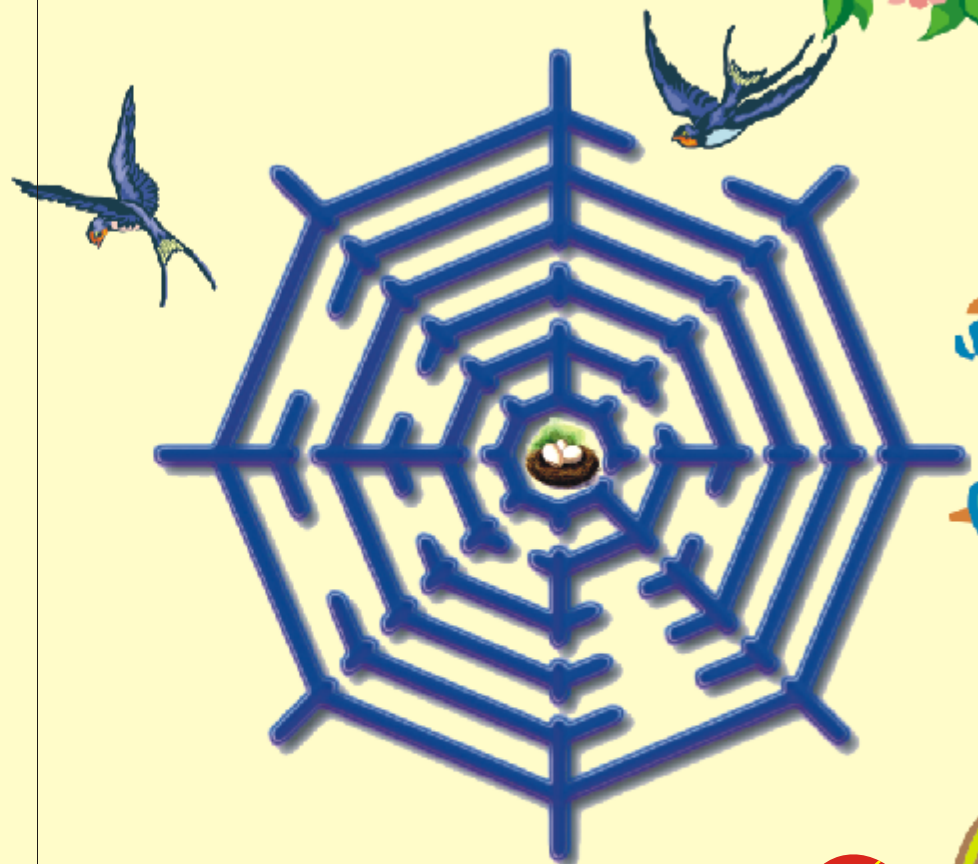
Cine s-a născut o dată
Și- a murit de două ori?

(Lazăr)

Cine spre Emaus, oare
Se-ndrepta în grabă mare,
Iar Iisus, fără să-L știe,
Le-a ținut tovărășie?

(Luca și Cleopa)

Ajutați rândunica să ajungă la cuib.

Căutați cele două ouă identice.

CONCURS DE POEZII, ESEURI

Hristos - Lumina lumii

Premiul I

Maria Erhan, clasa a V-a, Câmpulung Moldovenesc

Lumină lină din Lumină lină,
Lăsat-ai locuința Ta divină
Și din Fecioară când Te-ai născut,
Lumină mare în noapte s-a făcut.

Și-acea Lumină a luminat mereu
Orice suflet la bine și la rău,
Doar când timpul răstignirii s-a-mplinit
Lumina de pe pământ a asfințit.

Premiul II

Andrei Gogu, clasa a III-a Baia

Bucurați-vă și vă-nchinați,
Creștini din toată lumea!
Astăzi Hristos a înviat,
S-a întâmplat minunea!

Sculat din morți El a adus
Lumina Învierii.
S-o primim cu sufletul curat
În văzul lumânării!

Premiul III

Maria Handaric, clasa a IV-a, Borlești, jud. Neamț

Maica Sfântă nu L-a părăsit
Căci mult ea L-a iubit,
Lângă Fiul ei a stat
Zi și noapte s-a rugat.

Dar iată El a înviat
Pe Maica Sfântă a bucurat
Pe oamenii răi i-a iertat
Chiar dacă L-au supărat.

Mențiuni

Andreea Loghin, Bacău
Emilian Ceredeev, clasa a V-a, Vatra Moldoviței
Roxana Roman, clasa a VII-a, Laura, Vicovu de Sus
Claudia Pușlău, clasa a VIII-a, Cornu Luncii, sat Păiseni

CONCURS DE DESENE - Biserici și Mănăstiri voievodale

Clasele I-VI

Premiul I
Adrian Saghin,
Vatra Moldoviței

Premiul II

Iuliana Niga, Vatra Moldoviței

Premiul III

Loredana Gogu, Baia

Mențiuni: Alexandru Irimia, Rădășeni;
Gabriela Cîrlan, Bosanci; Teodora Burlică, Siret

Clasele V-VIII

Premiul I
Alexandra Oltean,
Târgu Mureș

Premiul II

Anca Bucătaru, Râșca

Premiul III

Mihaela Mihalciuc, Grămești

Mențiuni: Emanuela Ieremie, Bosanci;
Cristian Robu, Rădăuți; Andreea Ioniță, Dumbrăveni

Piatra cea mai frumoasă

Fiecare credincios este o piatră vie. Pentru ca o construcție să dureze, trebuie ca fiecare piatră să fie bine așezată pe piatra vecină. Noi, oamenii suntem pietre vii; așadar, trebuie să fim în armonie unul cu celălalt pentru ca Biserica cea alcătuită din pietre vii să fie frumoasă și trainică. Întâi, trebuie să ne placă să avem prieteni și să ne rugăm pentru dâșii.

Astăzi, duminică, în biserică preotul slujește Sfânta Liturghie; dar eu sunt un pic mai leneș și stau în pat; o piatră lipsește din temelia Bisericii și gândul că lipsind mai multe pietre, biserica ar fi o ruină, mă face să-mi depășesc lenea și să vin la biserică.

Sunt răutăcios, nimic nu mă mulțumește; devin o piatră ascuțită, care le zgârie pe celelalte și dă o formă urâtă construcției.

Mă rog neatent, gândul îmi fuge peste tot ca un iepuraș care se zbenguie și nu mai știe ce să facă; o piatră își schimbă locul și iar nu este bine.

Pe pereții sfintelor biserici vedem picturi de sfinți, în culori foarte frumoase; ele se numesc, cum bine știți, icoane. Ce este un Sfânt? O piatră minunată, vie, frumoasă și strălucitoare ca un diamant. Ei sunt acolo ca modele, ca să ne arate cum trebuie să devenim și noi. Și ce mai vedem în biserică? Picturi sau icoane de îngeri. Aceștia sunt prietenii noștri care ne ocrotesc dacă suntem buni, smeriți.

CONCURS DE FOTOGRAFII

Exemplificați prin imagini contribuția voastră la viața activă a parohiei din care faceți parte (participarea la sfintele slujbe, la corul bisericii, curățenia în biserică, sprijinul celor nevoiași, bolnavi...)

Premianții vor primi un album cu mănăstiri.

Biserica Domnească
Sf. Nicolae din Curtea de Argeș

Concurs de poezii, eseuri Tema concursului: Cumințenia în viața noastră

Cele mai frumoase eseuri
sau poezii despre virtuți creștine
vor fi premiate cu cărți oferite de Librăria
"Sfântul Voievod Ștefan cel Mare".

CONCURS DE DESENE Tema concursului: "Biserici și Mănăstiri Voievodale"

Cele mai frumoase desene cu biserici sau mănăstiri
ctitorite de voievozi vor fi premiate
cu icoane oferite de Mănăstirea "Sf. Ioan cel Nou" Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII. Vă rugăm să
specificați numele, clasa, școala și adresa completă.
Materialele vor fi adunate de profesorii de religie și trimise în
colet până la **10 Mai 2008** prin poștă la adresa de mai jos.
Îndemnăm profesorii de religie să discute cu elevii conținutul
revistei și să-i încurajeze să participe la concursurile propuse.
Așteptăm impresiile voastre despre această revistă,
proponeri, articole și desene create de voi pentru a fi
publicate în numărul următor al revistei.

Premianții Revistelor cu numărul 5, 6, 7, 8, vor participa la ediția a
II-a Concursului "Sfinții - modelul micuților creștini", care va avea
loc la Mănăstirea Sfântul Ioan pe data de 31 mai 2008.
Premianții finali vor fi răsplătiți cu o tabără de creație.

Mănăstirea "Sfântul Ioan cel Nou" Suceava
Str. I. V. Viteazul, nr. 2, 720034 Suceava
micutiicrestini@yahoo.com
tel 0749 071680

Revista este publicată on-line la:
www.micutiicrestini.esens.ro
și la www.arhiepiscopiasucevei.ro/editura.html